

Súd: Okresný súd Prešov  
Spisová značka: 10C/57/2016  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8116203490  
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2018  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Alena Paveleková  
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2018:8116203490.2

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou Mgr. Alenou Pavelekovou v právnej veci žalobkyne: T. H., nar. XX. XX. XXXX, bytom A. H. XXX/X, F. A. Q., štátny občan SR, v konaní zastúpený advokátskou kanceláriou JUDr. Igor Šafranko, advokátom so sídlom vo Svidníku, ul. Sov. hrdinov 163/66, proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a.s., Mlynské nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31320155, v konaní zastúpená advokátskou kanceláriou, ČERNEJOVÁ & HRBEK, s.r.o., so sídlom Kýčerského 7, 811 05 Bratislava, IČO: 36857513, o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 3.641,09 EUR, takto

### rozhodol:

I. Žalobu **z a m i e t a**.

II. Žalovaný **m á** vo vzťahu k žalobkyňi **n á r o k** na náhradu trov konania **v rozsahu 100 %** trov konania, o ktorých výške súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

### o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenu tunajšiemu súdu dňa 22. 2. 2016 sa žalobkyňa domáhala na žalovanom zaplata sumy 3.641,09 EUR titulom bezdôvodného obohatenia, spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 3.641,09 EUR, odo dňa nasledujúceho po dni doručenia žaloby žalovanému, do zaplata, a náhrady trov konania.

2. Svoju žalobu odôvodnila tým, že žiadosťou zo dňa 19. 5. 2005 požiadala žalovaného o vydanie kreditnej platobnej karty QUATRO s úverovým rámcom 30.000,- Sk (995,82 EUR) a pevnou mesačnou splátkou 1.000 Sk (33,19 EUR). Žalovaný jej žiadosť dňa 1. 7. 2005 potvrdil a schválil jej úverový rámec vo výške: 18.000,- Sk (597,49 EUR) a štandardnú mesačnú splátku vo výške 600,- Sk (19,92 EUR) pod číslom zmluvy 2599571. Listom zo dňa 28. 11. 2012 žalovaný vypovedal zmluvu o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty QUATRO. Žalobkyňa uviedla, že predmetnú zmluvu uzatvorila ako spotrebiteľka so žalovaným ako dodávateľom finančnej služby. Zmluva o spotrebiteľskom úvere mala obsahovať náležitosti podľa § 4 ods. 2/ zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, platného a účinného v čase uzatvorenia úverovej zmluvy. Konkrétne podľa § 4 ods. 2/ citovaného zákona, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí mala obsahovať: sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 4 ods. 2 písm. a/ ZoSÚ), ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov (§ 4 ods. 2 písm. g/ ZoSÚ). Spotrebiteľská zmluva uzatvorená medzi účastníkmi konania vyššie uvedené náležitosti neobsahuje. Podľa § 4 ods. 5 citovaného zákona o spotrebiteľských úveroch, od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Z kreditnej platobnej karty QUATRO celkovo vyčerpala finančné prostriedky vo výške 6.155,10 EUR a žalovanému zaplatila 9.796,19 EUR. Žalovaný sa na jej úkor tak bezdôvodne obohatil o sumu 3.641,09 EUR. Poukázala na to, že o skutočnosti, že sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil, sa dozvedela od Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS v mesiaci december 2015. V ďalšom

argumentovala tým, že vo vzťahu k objektívnej premlčacej dobe, súdy opakovane posúdili konanie dodávateľov, ktorí porušujú spotrebiteľské právo, ako úmyselné konanie, vedúce k ich bezdôvodnému obohateniu na úkor spotrebiteľov, čo má za následok desaťročnú objektívnu premlčaciu dobu (Krajského súdu Prešov, sp. zn. 21Co/72/2014 z 19. 3. 2015).

3. Žalobkyňa súdu predložila listinné dôkazy, a to: Zmluvu o poskytnutí účelovej pôžičky zo dňa 16. 10. 2012 (nie ako uvádzala zo dňa 19. 5. 2005), výpoveď zmluvy, 28. 11. 2012, výpis z Pôžičkovej karty Quatro z 24. 11. 2015, prehlásenie Združenia HOOS zo 4. 1. 2016.

4. Žalovaný sa k žalobe vyjadril (č.l. 31) a uviedol, že argumentáciu žalobkyne považuje za nesprávnu mal za to, že zmluva o úvere obsahuje všetky nevyhnutné a zákonom vyžadované náležitosti podľa starého zákona o spotrebiteľských úveroch; údaje sú obsiahnuté v zmluvných súčastiach, ktoré na seba bezpochyby právne nadväzujú. Podstatu zmluvnej skladby, ako aj prítomnosť údaju o RPMN v zmluve o úvere. Spoločnosť ako veriteľ uzavrela so žalobkyňou dňa 1. 7. 2005 zmluvu o vydaní a používaní „Platobnej karty QUATRO“ (ďalej len „zmluva o úvere“). Ako je zrejmé z písomného vyhotovenia listín tvoriacich zmluvu o úvere (v tom pravom právnom zmysle), zmluva o úvere bola uzavretá dištančne a skladala sa z viacerých dokumentov. V skratke a všeobecne možno celý vtedajší proces popísať tak, že (potenciálny) klient majúci záujem o poskytnutie bankového produktu/služby zo strany žalovaného ich kontaktuje, pričom podľa jeho predbežných predstáv je spísaný prvotný dokument - žiadosť o vydanie a používanie pôžičkovej karty, t. j. akési vyzvanie potenciálneho klienta zo strany ich spoločnosti na predloženie ponuky z jeho strany, ktorou sa rozumie vyplnenie nevyhnutných údajov do žiadosti, ktoré údaje spoločnosť posúdi a rozhodne sa, či úver schváli a dôjde tak k uzavretiu zmluvy alebo neschváli z dôvodu napr. toho, že ponúknutá bonita potenciálneho klienta nepostačuje v zmysle zákonných povinností spoločnosti. Žiadosť je teda po prvotnom kontakte s (potenciálnym) klientom spolu so všetkými dokumentmi a informačnými materiálmi zaslaná na adresu (potenciálneho) klienta. Úlohou klienta, korešpondujúcou s legitímnym očakávaním spoločnosti, je celú zmluvnú dokumentáciu si prečítať (naštudovať) a v prípade pretrvávajúceho záujmu v žiadosti vyplniť údaje potrebné na posúdenie jeho návrhu zo strany spoločnosti, žiadosť podpísať a následne zaslať na predzmluvné posúdenie. V zmysle zákonných povinností spoločnosť takúto ponuku (stále ešte len potenciálneho) klienta s odbornou starostlivosťou vyhodnotí, pričom v prípade pozitívneho výsledku žiadosť aj podpíše, čím dôjde v nadväznosti na zaslanie potvrdenia klientovi k uzavretiu zmluvy o úvere. Spoločnosťou dopodpisovaná zmluva o úvere je následne zaslaná (už reálnemu) klientovi spoločnosti - zmluvu o úvere, pritom po právnej stránke netvorí len žiadosť, ale aj obchodné podmienky, cenník, ktoré dokumenty sú právnou súčasťou zmluvy o úvere a tvoria ju ako jeden celok. Zmluva o úvere tak obsahovala všetky predpísané náležitosti. Na základe uvedeného nevidí žalovaný žiaden dôvod na to, aby na zmluvu a ním poskytnutý úver dopadala zákonná sankcia v zmysle § 4 ods. 2 písm. g) či § 4 ods. 5 starého zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalovaný poukázal na to, že takáto štruktúra súkromnoprávnej zmluvy, kedy sa zmluva skladá z viacerých dokumentov prítomných buď na jednej alebo i na viacerých samostatných listinách, je v praktickom živote veľmi bežná, ničím nevybočuje zo zaužívanej praxe v súkromnoprávných vzťahoch (a to ani vo vzťahoch dodávateľ - spotrebiteľ). Uvedené bolo už v minulosti potvrdené aj rozhodovacou praxou súdov - napr. poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 27. 3. 20(18, sp. zn. 26Cdo/2317/2006, v zmysle ktorého: „Princíp, že text písaný pod podpisom neprezentuje relevantný prejav vôle osoby, ktorá sa podpísala, sa podľa súdnej praxe i odbornej literatúry (Eliáš, K.: Právne úkony na súkromných listinách so zvláštnym zreteľom k ich podpisovaniu, Ad Notám 1996, č. 3, s. 5b) vťahuje bezvýhradne len k niektorým úkonom - typicky k záveti. Ohľadne iných súkromných listín nie sú požiadavky tak rigorózne, pretože je potrebné dať prednosť vážne mienenému a obsahovo nezávadnému prejavu vôle pred bezúčelnými formalitami; napr. súčasti písomne uzatvorenej zmluvy sú i listiny, označené v rámci zmluvných dojednaní za súčasť zmluvného textu, hoci neboli podpísané (Eliáš, K: op. cit. s. 59). Rovnako podľa Ústavného súdu základným princípom výkladu zmlúv (právnych úkonov) je priorita výkladu, ktorý nezakladá neplatnosť zmluvy, pred takým výkladom, ktorý neplatnosť zmluvy zakladá, ak sú možné oba výklady; je tak vyjadrený a podporovaný princíp autonómie zmluvných strán a povaha súkromného práva (napr. nález Ústavného súdu zo dňa 14. 4. 2005, sp. zn. I. ÚS 625/03). Okrem toho, právna previazanosť komponentov zmluvy o úvere, ktoré zmluvu o úvere tvoria, plynie i priamo zo zákona, a to zo zákona č. 510/2002 Z. z. o platobnom styku a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom a účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere (ďalej len „zákon o platobnom styku“) - zmluva o úvere je totiž zároveň aj zmluvou o vydaní a používaní elektronického platobného prostriedku v zmysle tohto zákona, ktorej právnou súčasťou sú v zmysle § 23 ods. 3 zákona o platobnom styku vyslovene aj obchodné podmienky. Pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne, že úmyslom

žalobcu bolo bezdôvodne obohatiť sa na jej úkor od počiatku a po celý čas trvania zmluvného vzťahu, k tomu žalovaný poukázal na to, že ide o absurdné a z procesného hľadiska nepreukázané tvrdenie, a dôkazne nepodložené. Poukázal na existujúcu rozhodovaciu prax napr. rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 16. 9. 2015, sp. zn. 17Co/799/2014, alebo verejne dostupný rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 26. 3. 2015, sp. zn. 16Co/867/2014. Z prvého menovaného citoval: „Na preukázanie úmyslu konajúcej osoby získať bezdôvodné obohatenie nestačia všeobecné tvrdenia o zaužívanej praxi žalovaného pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv, ale by bolo nutné v každom jednotlivom prípade s poukazom na okolnosti uzavretia úverovej zmluvy preukázať, že žalovaný v čase uzavretia zmluvy a prijatia plnenia na základe tejto zmluvy, skutočne vedel alebo aspoň bol uzrozumený s tým, že sa bezdôvodne obohacuje. Poukázal na to, že zmluva bola v tomto prípade dvojstranný právny úkon, ktorého účastníkom bola i samotná žalobkyňa, ktorá, vychádzajúc z ňou v žalobe prezentovaného názoru, mala podľa jeho názoru v rámci korektnosti zmluvného vzťahu spoločnosť žalovaného pred podpisom zmluvy aspoň upozorniť, že niečomu v zmluve nerozumie, resp. jej nejaký údaj nie je známy; nič také však žalobkyňa neučinila a zmluvný vzťah plne akceptovala po dobu jeho trvania. Súčasne žalovaný uplatnil námietku premlčania a navrhol, aby súd žalobu zamietol.

5. Žalovaný predložil kópiu listiny obsahujúcej žiadosť zo dňa 1. 7. 2005 a obchodné podmienky, kópiu cenníka.

6. Žalobkyňa v rámci svojho procesného útoku použila ako prostriedky procesného útoku predovšetkým písomne podanú žalobu, ako aj predložené listinné dôkazy. V prejednávanej veci neexistoval žiadny dôležitý dôvod na odročenie pojednávania.

7. Na pojednávaní konanom dňa 11. 4. 2017 žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu zotrvala na argumentácii uvedenej vo svojom žalobnom návrhu a žalovaný naopak poukázal na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci Home Credit Slovakia, a.s., proti Kláre Bíróovej, v tej súvislosti, že tým nie je naplnený predpoklad na vydanie bezdôvodného obohatenia. Opätovne poukázal na námietku premlčania najmä z hľadiska plynutia subjektívnej premlčacej doby.

8. Vo veci súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi predloženými zo strany žalobkyne a žalovaného a vo veci rozhodol rozsudkom č.k. 10C/52/2016-83 zo dňa 11. 4. 2017 pričom žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania. Proti tomuto rozhodnutiu podala odvolanie žalobkyňa, o ktorom rozhodol súd druhej inštancie uznesením zo dňa 1. 2. 2018 tak, že zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd bol toho názoru, že súd prvej inštancie mal správne vychádzať zo 10 ročnej premlčacej doby na uplatnenie práva pri úmyselnom bezdôvodnom obohatení. Súd konštatoval, že žalovaná obchodná spoločnosť je poskytovateľom úverov na profesionálnej báze, je podnikateľom, preto sa predpokladá od takýchto spoločností vyššia odborná úroveň a aj ich zodpovednosť za porušenie zmluvných povinností. Uviedol, že zmluvné podmienky sú tvorené poskytovateľom úveru aj s dôsledkami pre navrhovateľa zmluvných podmienok. Žalovaný ako odborná organizácia a banka, pri uzatváraní zmlúv koná evidentne úmyselne so snahou dosiahnutia zisku, pre takýto subjekt nesie väčšiu zodpovednosť za férové pravidlá pri poskytovaní úveru a dôsledky z porušenia zákonných povinností. Od Združenia na ochranu občanov spotrebiteľa HOOS žalobkyňa zistila, že plnenie voči žalovanému nebolo v celom rozsahu dôvodné a následne podala žalobu na súd. Preto odvolací súd sa plne stotožnil s argumentáciou žalobkyne v tom, že žalovaný ako subjekt pôsobiaci dlhoročne na finančnom trhu mal vedomosť o nárokoch, ktoré uplatňoval v rozpore so zákonom a napriek tomu tak postupoval, jeho konanie preto nemožno hodnotiť inak, ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. Súd druhej inštancie poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 12. 12. 2011, sp.zn. 7Co/84/2011 a tiež na rozsudok zo dňa 21. 1. 2003 sp.zn. 20Co/9/2012.

9. Súd druhej inštancie uložil súdu prvej inštancie v ďalšom konaní opätovne vec prejednať a rozhodnúť s tým, aby sa vysporiadal so samotným nárokom žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 3.641,09 EUR.

10. Súd prvej inštancie opätovne nariadil termín pojednávania na 29. 5. 2017, kde právny zástupca žalobkyne uviedol, že v zmysle vyjadreného právneho záveru odvolacieho súdu je potrebné, aby prihlíadal na 10 ročnú objektívnu premlčaciu dobu.

11. Žalovaný naopak poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 10. 1. 2018 sp.zn. 3Cdo/169/2017, ktorý práve v spotrebiteľských sporoch ustálil potrebu zaoberať sa dvojročnou subjektívnou premlčacou lehotou s poukazom na to, že Najvyšší súd je najvyššia súdna inštitúcia aj najvyššia právna autorita na Slovensku. V ďalšom poukázal na rozsudok tunajšieho súdu č.k. 25C/59/2016, kde žalobkyňa je totožná osoba ako v tejto právnej veci, kde takisto bola ustálená dvojročná premlčacia lehota a z dôvodu právnej istoty žiadal prihliadnúť aj na predmetné rozhodnutie, ktoré už bolo toho času právoplatné.

12. Súd si je vedomý viazanosťou vyjadreného právneho záveru odvolacieho súdu v konaní nasledujúcom po zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu, avšak výnimočne, napríklad, ak nastala zmena v skutkových zisteniach, ktoré tvorili základ zrušujúceho aj zrušovaného rozhodnutia alebo zmena právnej úpravy, ku ktorej došlo po zrušovanom rozhodnutí, ale pred opätovným rozhodnutím odvolacieho súdu alebo ak došlo k zásadnému judikatórnemu posunu (reflektujúcemu niektoré rozhodnutie Európskeho súdneho dvora, alebo Európskeho súdu pre ľudské práva alebo ústavného súdu alebo najvyššieho súdu) v otázke, ktorá v čase rozhodovania odvolacieho súdu nebola celkom uspokojivo vyriešená, sa súd nemusí riadiť kasačnou záväznosťou zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu (ZSP 53/2017).

13. V danej právnej veci súd videl práve takúto zmenu vo vyjadrenom právnom posúdení rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo/169/2017 zo dňa 10. 1. 2018, na ktorú argumentáciu upozornil žalovaný.

14. Práve v predmetnom rozhodnutí Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 9. 11. 2016 sp.zn. 7Co/302/2016 (č.l. sp. 188 a násl.) v obdobnej právnej veci, ktorá je predmetom tohto konania. V predmetnej veci Okresný súd Liptovský Mikuláš zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala proti žalovanému uloženiu povinnosti zaplatiť sumu 863,98 EUR s príslušenstvom, ktorá mala predstavovať bezdôvodné obohatenie žalovanej na úkor žalobkyne. Súd prvého stupňa bol toho názoru že žalobkyňa sa reálne dozvedela, že sa na jej úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu dňom, v ktorom zaplatila úrok, ktorý nebola povinná zaplatiť (pri prvej zmluve 22. 6. 2006, pri druhej zmluve dňa 23. 5. 2007 a pri tretej zmluve dňa 22. 4. 2008). Objektívna trojročná premlčacia doba jej začala plynúť okamihom získania bezdôvodného obohatenia žalovaným, to znamená, že pri prvej zmluve 30. 10. 2006, pri druhej zmluve 24. 8. 2007 a pri tretej zmluve 22. 4. 2008. Pokiaľ žaloba bola podaná na súde až 11. 4. 2016, bolo neuplatnené premlčané právo. Za nenáležitú označil pritom súd prvej inštitúcie argumentáciu žalobkyne o 10 ročnej objektívnej premlčacej dobe. Žalovaná sa totiž nedopustila úmyselného konania, predpokladom ktorého je vedomosť konajúceho, že sa bezdôvodne obohacuje, to v jej prípade preukázané nebolo. Odvolací súd, v tomto prípade Krajský súd v Žiline, uviedol, že pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúci deň, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil vtedy, keď skutočne (preukázateľne) zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t. j. keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného, a to bez ohľadu na to, že sa o týchto skutočnostiach mohol dozvedieť aj skôr. Dokedy oprávnený získal informácie o právnej stránke možnosti domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia (napríklad o tom, ako možno právne kvalifikovať jeho nárok), nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné (odvolací súd v súvislosti s tým poukázal na právne závery vyjadrené v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 11Cdo/67/2011). Rozhodujúcim pritom je, že zák. č. 258/2001 Z. z. priamo ustanovuje, kedy sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. I keď je v danom prípade žalobkyňa spotrebiteľkou práva nezalá, bolo by neprimeranou ochranou jej práva, pokiaľ by bol začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby posunutý na deň, kedy sa od svojho právneho zástupcu dozvedela, že žalovaná sa na jej úkor obohatila. Podľa právneho názoru odvolacieho súdu žalobkyňa neprebíha vo poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu sp.zn. 6MCdo/9/2012, v zmysle, ktorého princíp „vigilantibus iura scripta sunt“ v spotrebiteľských veciach v konkrétnych súvislostiach ustupuje dôležitejší jemu princípov, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa. V danom prípade totiž žalovaná vzniesla hmotnoprávnu námietku premlčania, na ktorú súd musel vziať zreteľ.

15. V danej právnej veci sp. zn. 3Cdo/169/2017 bolo podané dovolanie a v rámci dovolacieho konania v rozhodnutí Najvyšší súd Slovenskej republiky (aj keď meritórne rozhodol tak, že dovolanie zamietol)

vo veci samej uviedol: „ 12. V danom prípade právna otázka, ktorú dovolateľ namietal v dovolaní bola už dovolacím súdom vyriešená.

12.1. Najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 1 Cdo/67/2011 pripomenul, že právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil (§ 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo (§ 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Najvyšší súd tu konštatoval, že v prípade práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia zákon ustanovuje dvojročnú subjektívnu a trojročnú, resp. desaťročnú objektívnu premlčaciu dobu. Ich vzájomný vzťah je taký, že pokiaľ skončí plynutie jednej z nich a dôjde k vznieseniu námietky premlčania, premlčané právo nemožno oprávnenému priznať. Objektívna premlčacia doba začína plynúť od okamihu, keď k bezdôvodnému obohateniu skutočne (fakticky) došlo, a to bez ohľadu na to, či oprávnený o ňom vedel alebo nie. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúci deň, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Keďže oprávnený sa o bezdôvodnom obohatení nemôže dozvedieť skôr, ako vzniklo, ani subjektívna premlčacia doba nemôže začať plynúť skôr ako objektívna. Oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil vtedy, keď skutočne (preukázateľne) zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t. j. keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného, a to bez ohľadu na to, že sa o týchto skutočnostiach mohol dozvedieť aj skôr.

12.2 Pre účely preskúmaného prípadu treba osobitne poukázať na tú časť odôvodnenia rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 67/2011, v ktorej uviedol, že „to, kedy sa oprávnený dozvedel (dospel k záveru), ako jeho nárok vyplývajúci z týchto skutkových okolností možno právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné. To znamená, že oprávnený sa dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil (§ 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka), keď získa znalosť tých skutkových okolností, z ktorých je možné vyvodiť zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie“.

12.3. K obdobným právnym záverom dospel najvyšší súd tiež v rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/121/2009, v ktorom uviedol, že pre začiatok behu dvojročnej subjektívnej premlčacej doby je rozhodný deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. Pre záver dozvedieť sa o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o tom, kto ho získal, je vždy rozhodujúce zistenie „skutkového stavu“ (poznámka dovolacieho súdu: teda nie posúdenie jeho právnej kvalifikácie). Na podklade uvedeného dovolací súd konštatuje, že žalobkyňa nedôvodne tvrdí, že právna otázka, ktorú nastolila v dovolaní, nebola ešte dovolacím súdom vyriešená. Na tom nemôže nič zmeniť nesúhlas žalobkyne založený na jej skutkových tvrdeniach, v zmysle ktorých sa o okolnostiach významných z hľadiska určenia začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby dozvedela v iný deň, než uviedol odvolací súd. Dovolací súd k predchádzajúcim bodom poznamenáva, že pri argumentácii akýmkoľvek súdnym rozhodnutím treba vždy jeho text vnímať v kontexte konania, v ktorom bolo rozhodnutie vydané. V danom prípade žalobkyňa nenáležite poukazuje na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 6MCdo/9/2012 [a v ňom vyjadrený právny názor (že princíp „vigilantibus iura sripta sunt“ ustupuje v spotrebiteľských veciach v závislosti od konkrétnych okolností princípu dôležitejšiemu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa)] vydané v skutkovo a právne odlišnej (exekučnej) veci, líšiacej sa od predmetného sporu žalobkyne a žalovanej nielen z hľadiska podstaty a účelu konania, ale aj procesného postavenia spotrebiteľa. Nie bezvýznamnou je tu tiež okolnosť, že v konaní sp. zn. 6MCdo/9/2012 poukázal najvyšší súd na uvedený princíp v súvislosti s riešením procesnej otázky (oprávnenia exekučného súdu skúmať právomoc rozhodcovského súdu vydať rozhodcovský rozsudok); v danom prípade ale žalovaná v dovolaní vzťahuje uplatnenie tohto princípu na riešenie hmotnoprávnej otázky (začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby).“

16. V tejto právnej veci súd zistil, že žalobkyňa súdu predložila zmluvu uzatvorenú medzi spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s. č. 5017583 zo dňa 21. 11. 2012, v zmysle ktorej na základe žiadosti bola schválená pôžička vo výške 5.493,14 EUR s uvedeným počtom splátok 87, s termínom konečnej splatnosti február 2020, s celkovou sumou pôžičky 10.962 EUR a celkovými nákladmi spotrebiteľa uvedenými vo výške 5.468,86 EUR so spôsobom splácania poštovou poukážkou. V zmluve bola ďalej uvedená výška mesačnej splátky 26 EUR, RPMN 24,07 %, ročná úroková sadzba 24,07 %, priemerná hodnota RPMN 19,08 %. Podľa ods. III., účel použitia pôžičky bol uvedený na úhradu iných záväzkov.

17. Uvedená žiadosť a zmluva o poskytnutí účelovej pôžičky predložená zo strany žalobkyne však zjavne nesúvisela s uplatneným nárokom v tomto konaní, nakoľko v skutkových okolnostiach žaloby žalobkyňa uvádzala, že jej bol poskytnutý úverový rámec zo strany žalovaného, ktorým je Všeobecná úverová banka a.s. (nie Consumer Finance Holding, a. s), a to vo výške 597,49 EUR.

18. Žalobkyňa v ďalšom súde predložila výpoveď zo zmluvy č. 2599571 zo dňa 28. 11. 2012, v zmysle ktorej jej bolo oznámené, že výpovedná doba je 2 mesiace a začína plynúť okamihom doručenia výpovede.

19. Žalobkyňa ďalej súdu predložila výpis pôžičkovej karty Quatro ku kartovému účtu č. 2599571, dátum transakcie odo dňa 20. 7. 2005 do 26. 11. 2012, v zmysle ktorého účtu boli vedené debetné transakcie vo výške 4.876,59 EUR a kreditné vo výške 6.182,04 EUR, hoci žalobkyňa v žalobnom návrhu poukazovala práve na tento výpis pôžičkovej karty, v zmysle ktorého mala zaplatiť žalovanému sumu 9.796,19 EUR, uvedené za týchto výpisov však nevyplývalo.

20. Ďalej súd vo veci vykonal dokazovanie prehlásením zo dňa 4. 1. 2016 Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, v ktorom je uvedené, že sa obrátil spotrebiteľ - žalobkyňa na združenie vo veci úverov, pričom kontaktoval telefonicky združenie, v mesiaci máji 2015 si dohodli si stretnutie v sídle združenia. Na tomto stretnutí bola podľa tohto prehlásenia spotrebiteľka informovaná o náležitosti spotrebiteľských zmlúv, o neprimeraných odplatách a úrokoch za úvery a o rozhodnutiach súdov.

21. Súd vec právne posúdil nasledovne:

22. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný vzniesol námietku premlčania k uplatnenému nároku, súd predtým, ako sa začal zaoberať samotným nárokom na vydanie bezdôvodného obohatenia skúmal, či nárok žalobkyne nie je premlčaný.

23. Podľa § 151 ods. 1 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

24. Podľa § 151 ods. 2 Občianskeho zákonníka, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením správneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

25. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto v zákone ustanovenej (§ 100 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

26. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za 2 roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

27. Podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za 3 roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za 10 rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

28. Podľa § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ak sú účastníci neplatnej alebo zrušenej zmluvy povinný navzájom si vrátiť všetko, čo podľa nej dostali, prihliadne súd na námietku premlčania len vtedy, ak by aj druhý účastník mohol premlčanie namietat'.

29. Právo na vydanie bezdôvodného obohatenia je právom majetkovým, ktoré v súlade s ustanovením § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka podlieha premlčaniu. Pri práve na vydanie bezdôvodného obohatenia Občiansky zákonník upravuje subjektívnu ako aj objektívnu premlčaciu dobu. Ak sa povinný subjekt premlčania dovoľá, nemožno oprávnenému právo na vydanie získaného bezdôvodného obohatenia priznať, ak márne uplynula aspoň jedna z uvedených lehôt.

30. Subjektívna premlčacia doba je upravená v ustanovení § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka - začiatok jej plynutia sa odvíjala od okamihu, kedy sa oprávnený z bezdôvodného obohatenia dozvedel, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil.

31. Premlčacie doby (tak subjektívna ako aj objektívna) pri bezdôvodnom obohatení a začínajú spravidla plynúť rôzne v závislosti od druhu bezdôvodného obohatenia. K bezdôvodnému obohateniu získaného plnením bez právneho dôvodu, ak právny dôvod neexistoval od začiatku, dochádza okamihom poskytnutia plnenia. Týmto okamihom je tiež určený začiatok objektívnej premlčacej doby. Subjektívna premlčacia doba začína plynúť odo dňa, keď sa postihnutý dozvedel, že plní bez právneho dôvodu a komu plnil. Bezdôvodné obohatenie získané plnením, ktorého právny dôvod neskôr odpadol (§ 452), vzniká a objektívna doba na premlčanie práva na jeho vydanie preto začína plynúť okamihom odpadnutia právneho dôvodu poskytnutého plnenia. Začiatok subjektívnej premlčacej doby sa zhoduje s okamihom, keď sa oprávnený dozvedel o tom, komu plnil a o odpadnutí právneho dôvodu plnenia. Ak ide o bezdôvodné obohatenie získané plnením z neplatného právneho úkonu, treba rozlišovať prípady relatívnej a absolútnej neplatnosti právneho úkonu, z ktorého sa plnilo.

32. V prípade relatívne neplatného právneho úkonu o bezdôvodnom obohatení možno hovoriť len od okamihu úspešného dovolania sa relatívnej neplatnosti, t. j. keď prejav oprávneného (dotknutého) došiel druhému účastníkovi, právneho úkonu. Tento deň treba zásadne považovať za rozhodujúci okamih na určenie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby. Úspešným dovolaním sa relatívnej neplatnosti právneho úkonu začína súčasne plynúť aj objektívna premlčacia doba. Do času dovolania sa neplatnosti takéhoto právneho úkonu, treba právny úkon považovať za platný (§ 40a Občianskeho zákonníka). Na tom nič nemení skutočnosť, že účinky neplatnosti právneho úkonu nastávajú od jeho vzniku. Bezdôvodné obohatenie získané z absolútne neplatného právneho úkonu vzniká spravidla od samého vzniku právneho úkonu. Objektívna premlčacia doba začne plynúť teda od vzniku takéhoto právneho úkonu. Prípadne od poskytnutia plnenia na základe absolútne neplatného právneho úkonu. Subjektívna premlčacia doba začne plynúť odvtedy, keď sa oprávnený dozvie, že bolo získané bezdôvodné obohatenie a kto ho získal. Tieto okolnosti sa oprávnený obvykle dozvie už v čase vzniku absolútne neplatného právneho úkonu, resp. vtedy, kedy na základe takéhoto úkonu poskytol plnenie, tu súd poukazuje na rozhodnutie sp.zn. III. ÚS 158/99: „ak je právny úkon neplatný od samého počiatku (absolútna neplatnosť), tak akékoľvek plnenie na jeho základe poskytnuté je od tohto okamihu plnením z neplatného právneho úkonu, t. j. bezdôvodným obohatením a týmto okamžikom začína plynúť objektívna lehota na jeho vydanie.“

33. V tejto právnej veci žalobkyňa odvodzuje právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, čo do úrokov a poplatkov podľa ustanovenia § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z.. Na základe týchto ustanovení označila úverovú zmluvu ako bezúročnú a bez poplatkovú.

34. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za 2 roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

35. Na začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie neoprávnene získaného majetkového prospechu sa vyžaduje skutočná, a nie iba predpokladaná vedomosť oprávneného o tom, kto sa na jeho úkor obohatil - získal majetkový prospech. Nie je rozhodujúce, že oprávnený sa mohol o tom dozvedieť pri vynaložení potrebnej starostlivosti. Skutočná vedomosť oprávneného o tom, že sa na jeho úkor získal majetkový prospech a v akej výške, predstavuje vedomosť o rozhodujúcich skutkových okolnostiach. Žalobkyňa tvrdila, že o bezdôvodnom obohatení sa dozvedela od združenia (obsahom prehlásenia sú však vyjadrenia, že bola informovaná o zákonných ustanoveniach a o rozhodnutiach súdov, ktoré sú taktiež okrem iného síce anonymizované, ale tiež verejnosti prístupné a boli prístupné aj žalobkyni už skôr.).

36. Podľa § 2 zákona č. 1/1993 Z. z. o Zbierke zákonov Slovenskej republiky, o všetkom, čo bolo v zbierke zákonov uverejnené, platí domnienka, že dňom uverejnenia sa stalo známym každému, koho sa to týka, domnienka o znalosti vyhlásených všeobecne záväzných právnych predpisov je nevyvrátiteľná.

37. Podľa § 15 zákona č. 400/2015 Z. z. o tvorbe právnych predpisov a o Zbierke zákonov SR - O všetkom, čo bolo v zbierke zákonov vyhlásené, sa má za to, že dňom vyhlásenia sa stalo známym každému, koho sa to týka.

38. Pokiaľ žalobkyňa tvrdila, že o bezdôvodnom obohatení sa dozvedela od združenia, k tomuto tvrdeniu s prihliadnutím na ustanovenie § 2 zákona č. 1/1993 Z. z. resp. § 15 zákona č. 400/2015 Z. z. nemožno priznať právnu relevanciu. O prípadných dôvodoch, prečo je zmluva bezúročná, bezpoplatková vzhľadom na nevyvrátiteľnú právnu domnienku znalosti právnych predpisov, mala žalobkyňa podľa ustanovenia § 2 zákona č. 1/1993 Z. z. vedomosť už pri podpise zmluvy o úvere (ak by tomu venovala náležitú pozornosť alebo hoci neskôr aj o niekoľko rokov, najneskôr však 3 roky pred podaním žaloby). Rovnako mala vedomosť už pri podpise úverovej zmluvy o tom, kto je veriteľom zo zmluvy a o tom, komu a kedy jednotlivé splátky úveru spláca.

39. Žalobkyňa od združenia získala iba informácie o zákonných ustanoveniach a o rozhodnutiach súdov (uvedené v prehlásení), čo však nemožno stotožniť s dozvedením sa rozhodujúcich skutkových okolností, pre účely zistenia vzniku bezdôvodného obohatenia, ktoré nosiče skutkových okolností sama mala k dispozícii fyzicky v podobe zmluvy a potom každou zaplatenou splátkou.

40. Napokon tu súd poukazuje aj na samotné prehlásenie združenia, v ktorom sa uvádza, že sama žalobkyňa vyhľadala združenie v máji v roku 2015, to znamená, že mala vedomosť o skutkových okolnostiach (zrejme aj predtým) a samotné oboznámenie s právnym posúdením nemalo vplyv na subjektívnu lehotu. Na základe týchto skutočností súd uzatvára, že subjektívna lehota na vydanie prípadného bezdôvodného obohatenia začala plynúť zaplatením príslušnej splátky úveru nad rámec zákonom ustanovenej povinnosti a pretože žalobkyňa poslednú splátku úveru zaplatila dňa 22. 11. 2012, subjektívna dvojročná premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia uplynula najneskôr dňa 23. 11. 2014, žaloba bola podaná dňa 22. 2. 2016.

41. Pre úplnosť súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky III. ÚS 143/2016, ktorý sa vyjadril k právnemu záveru Krajského súdu Banskej Bystrici č.k. 14Co/1009/2014-236zo dňa 23. 9. 2014, ohľadom momentu začatia plynutia premlčacej doby z právneho titulu prijatia bezdôvodného obohatenia, že je zásadné, kedy sa sťažovateľka preukázateľne mohla o bezdôvodnom obohatení žalovaného dozvedieť. Ústavný súd konštatoval, že tento právny záver Krajského súdu nepovažuje za svojvoľný ani za prijatý v zjavnom omyle, respektíve ako výsledok formalistického výkladu aplikovaných právnych noriem.

42. Vzhľadom na túto skutočnosť, že súd vyhodnotil ako dôvodnú námietku premlčania pre uplynutie subjektívnej premlčacej doby, posudzovanie dĺžky objektívnej premlčacej doby a ani samotného nároku už nebolo právne relevantné, napriek vyjadrenému právnemu zdôvodneniu súdu druhej inštancie ktoré sa týkalo len 10 ročnej objektívnej premlčacej doby pri úmyselnom bezdôvodnom obohatení.

43. Súd ďalej poukazuje na princípy právnej istoty a poukazuje na vec, v ktorej v pozícii žalobkyne bola totožná žalobkyňa ako v tejto právnej veci, proti žalovanému totožnému ako v tejto právnej veci, kde sa žalobou na tunajšom súde tiež podanou dňa 22. 2. 2016 domáhala žalobkyňa vydania bezdôvodného obohatenia vec sp.zn. 25C/56/2016-87 (č.l. sp. 178 až 187), kde v prvom rozsudku aj keď žalovaný vzniesol námietku premlčania dňa 12. 5. 2016 vyhlásil rozsudok, ktorým žalobe vyhovel a Krajský súd v Prešove uznesením č.k. 17Co/156/2016-96 zo dňa 15. 12. 2016 rozsudok súdu prvého stupňa zrušil (podotýkam vyhovujúci spotrebiteľke) a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie v odôvodnení krajský súd okrem iného uviedol, že vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný v konaní vzniesol námietku premlčania, súd prvej inštancie sa prioritne nevysporiadal s touto námietkou a až keď námietka nebude dôvodná, potom sa bude zaoberať vecou samou.

44. V bode 40. potom súd prvej inštancie uviedol: „Čo sa týka použitia objektívnej premlčacej lehoty v dĺžke 3 rokov alebo 10 rokov, súdu sú známe rozdielne názory na túto problematiku. Rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, napr. 18Co/97/2015 a 3Co/228/2015 vychádzajú z domnienky, že žalovaný, v daných veciach nebankový subjekt, má dlhodobu v predmete svojej činnosti aj poskytovanie úverov, a teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. Pokiaľ tak nerobí a v zmluve absentuje určitá náležitosť podľa zákona, jeho konanie je úmyselné. Obdobný názor, vychádzajúci z tých istých úvah, je možné vysloviť aj vo vzťahu k bankám.

Súdu je však známe, že v rámci rozhodovacej činnosti Krajského súdu v Prešove existuje aj iné rozhodnutie, napr. 15Co/207/2015, alebo rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici, napr. 14Co/128/2014, 13Co/90/2015. Tieto rozhodnutia vychádzajú z toho, že úmysel (priamy alebo nepriamy) musí smerovať k bezdôvodnému obohateniu a musí existovať už v čase získania bezdôvodného obohatenia. Podmienky na 10 ročnú premlčaciu dobu nie sú splnené a pokiaľ 3-ročná objektívna premlčacia doba aj v prípade, keď povinný získanie bezdôvodného obohatenia vôbec nezavinil. Zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie je zodpovednosťou objektívnou, pričom však žalobkyňa žiadnym spôsobom nepreukázala, že by žalovaný mal úmysel k bezdôvodnému obohateniu sa vo vzťahu k plneniu vyplývajúcej zo zmluvy uzavretej medzi účastníkmi konania a žeby tento úmysel existoval už v čase získania bezdôvodného obohatenia.

45. Čo sa týka subjektívnej premlčacej lehoty, súd má za nepochybné, že uplynula aj subjektívna premlčacia doba. Aj keď subjektívna premlčacia lehota podľa zákona plynie od doby, kedy sa oprávnený subjekt dozvedel o bezdôvodnom obohatení povinného subjektu a jeho výške, túto vedomosť je potrebné odvíjať od toho, kedy žalobca získal vedomosť o skutkových okolnostiach, z ktorých možno vyvodiť bezdôvodné obohatenie. Nie sú teda vôbec relevantné jeho právne znalosti (platí zásada neznalosť zákona neospravedlňuje), teda nie je podstatné, či vedel o príslušnej právnej úprave alebo judikatúre súdov, a teda či bol subjektívne schopný posúdiť uvedené skutkové okolnosti. Tento právny názor vyplýva priamo z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. ICdo/67/2011: to, kedy sa oprávnený dozvedel (dospel k záveru), ako takýto jeho nárok, vyplývajúci z týchto skutkových okolností, možno právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné. Podobné názory prezentujú rozsudky Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 330do/528/2006 zo dňa 29. 3. 2007, 28Cdo/685/2011 zo dňa 28. 3. 2012, 28Cdo/3977/2007 zo dňa 18. 3. 2008 a 26Cdo/785/2011 zo dňa 24. 4. 2012.“.

46. Z týchto dôvodov súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

47. Podľa § 251 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

48. Podľa § 255 ods. 1, 2 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

49. Podľa § 262 ods. 1, 2 CSP, o nároku náhrady trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

50. V danej právnej veci žalovaný bol v konaní plne úspešný, preto mu vznikol nárok na náhradu trov konania, o výške trov sa však bude rozhodovať samostatným uznesením súdu prvej inštancie, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Prešov.

Podľa § 359 CSP, odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 363 CSP, v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 365 ods. 1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že

a) neboli splnené procesné podmienky,

b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Ak žalovaný nespĺní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobkyňa podať návrh na vykonanie exekúcie podľa exekučného poriadku.